

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a JUDr. Pavla Horňáka v právní věci žalobce: Mgr. Marek Sedlák, bytem Blansko, Suchá 8, proti žalovanému: Ministerstvo zahraničních věcí, se sídlem Loretské nám. 5, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2007, č.j. 100000/15-2007-R-VI/2007 a rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 5. 4. 2007, č.j. 100000/59-2007-RVI,

t a k t o :

I. Věci vedené pod sp. zn. 10 Ca 88/2007 a pod sp. zn. 10 Ca 159/2007 se spojují ke společnému projednání a rozhodnutí.

II. Rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ze dne 8. 2. 2007, č.j. 100000/15-2007-R-VI/2007 a rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 5. 4. 2007, č.j. 100000/59-2007-RVI se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.000,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 5.3.2007 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ČR (dále jen „žalovaný“ či „odvolací orgán“) ze dne 8.2.2007, č.j. 100000/15-2007-RVI/2007, jímž bylo žalovaným zamítnuto jeho odvolání podle ust. § 92 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a to pro opožděnost.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí namítá žalobce nejen, že nebyly dány podmínky pro zamítnutí odvolání, ale nadto není ani z výroku rozhodnutí zřejmé, podle kterého odstavce ust. § 92 správního řádu žalovaný postupoval, byť z obsahu výroku je zřejmé, že žalovaný měl v úmyslu rozhodnout podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu. Žalobce tvrdí, že rozhodnutí orgánu I. stupně bylo žalobci doručeno 8.1.2007, a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo předáno k poštovní přepravě dne 18. 1. 2007, tedy v zákonné lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí, přičemž odvolání bylo adresováno ve smyslu ust. § 86 odst. 1 správního řádu

žalovanému, který napadené rozhodnutí vydal. Z uvedeného důvodu není napadené rozhodnutí v souladu se zákonem.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 7.5.2007 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ministra zahraničních věcí (dále jen „ministra“) ze dne 5.4.2007, č.j. 100000/59-2007-RVI, jímž bylo rozhodnutí odvolacího správního orgánu č.j. 100000/15-2007-RVI/2007 ze dne 8.2.2007 změněno v odůvodnění zamítavého stanoviska tak, že se odvolání žalobce nezamítá pro opožděnost, ale pro věcnou neodůvodněnost.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí namítá žalobce, že rozhodnutí ministra ze dne 5. 4. 2007 je neodůvodněné, nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí nespĺňuje náležitosti ust. § 68 odst. 1, 2, 3 správního řádu a ani formální náležitosti dle ust. § 69 odst. 1, odst. 2 tohoto zákona.

Výrok rozhodnutí je nesrozumitelný, neboť pojem „věcná neodůvodněnost“ jako důvod pro zamítnutí odvolání je právnímu řádu České republiky neznámý a pro žalobce nepochopitelný. Rozhodnutí zcela postrádá odůvodnění, neboť z toho, co je jako odůvodnění v rozhodnutí označeno, nelze při vší snaze cokoli vypovídajícího dovodit.

Rozhodnutí rovněž postrádá označení úřední osoby, která jej vydala, jménem a příjmením či služebním číslem, v rozhodnutí absentuje taktéž správné označení účastníka řízení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro svou nesrozumitelnost a absenci důvodů pro rozhodnutí.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě vedené pod sp. zn. 10 Ca 88/2007 navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že dne 8.2.2007 vydal žalovaný pod č.j. 100000/15-2007-RVI/2007 rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 30.11.2006. Uvedeným rozhodnutím odvolací orgán zamítl odvolání žalobce jako opožděné, a to podle ustanovení § 92 správního řádu. Odvolací orgán ve svém rozhodnutí vycházel z běžné časové lhůty potřebné pro doručení korespondence mezi Vietnamem a Českou republikou, která činí cca 14 dní. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo z velvyslanectví České republiky v Hanoji odesláno dne 30.11.2006 a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo velvyslanectví České republiky v Hanoji doručeno až 26.1.2007, útvar vyřizující danou věc vyhodnotil předmětné podání jako opožděné.

Na napadené rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 8.2.2007 reagoval žalobce nejen podáním žaloby k Městskému soudu v Praze, ale současně i podáním podnětu k přezkumnému řízení, které bylo žalovanému doručeno dne 27.2.2007. Ze získaných podkladů České pošty bylo zjištěno, že žalobce převzal rozhodnutí až 8.1.2007 a odvolání podal dne 18.1.2007. Zákonnou lhůtu tedy dodržel. Na základě těchto skutečností vydal ministr dne 5.4.2007 nové rozhodnutí, v němž na základě výsledku nového šetření změnil původní rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření poukázal na skutečnost, že dle jeho názoru nemůže být osobou žalovanou, když po nabytí účinnosti zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ztratila ministerstva vlastní právní subjektivitu a stala se organizační složkou státu.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě vedené pod sp. zn. 10 Ca 159/2007 navrhl rovněž zamítnutí žaloby a k meritu věci z větší části zopakoval skutečnosti uvedené již ve vyjádření k žalobě vedené pod sp. zn. 10 Ca 88/2007; nadto dále uvedl, že žádost žalobce o poskytnutí informace byla podána v říjnu 2006 a byla adresována Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Žalobce v žádosti požadoval informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o informacích“), kdy informace o počtu přijatých žádostí mu byla poskytnuta, avšak informace

o stanoviscích Velvyslanectví České republiky v Hanoji k jednotlivým žádostem, stejně jako požadavek na vypracování souhrnných přehledů byla odmítnuta s odvoláním na ustanovení § 2 odst. 4 výše uvedeného zákona. Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace v té části, která se týkala názorů Velvyslanectví České republiky v Hanoji, resp. požadavku na vypracování nového dokumentu se souhrnnými údaji podal žalobce koncem listopadu 2006 odvolání, které bylo původně zamítnuto jako opožděné a později bylo zamítnuto pro věcnou neopodstatněnost, neboť žalobce podal žádost o poskytnutí informací sice s odvoláním na zákon o informacích, nicméně jeho požadavky byly učiněny nad rámec zákona, když bylo požadováno vytváření nových informací a byly žádány informace o názorech velvyslanectví České republiky v Hanoji. Smyslem a cílem přijetí zákona o informacích je umožnit přístup oprávněným subjektům k informacím reálně existujícím ve státní správě a v dalších veřejných institucích; v žádném případě však nemá tento zákon sloužit k rozsáhlému úkolování státních orgánů formou podávání žádostí o vypracování analýz, rozborů či svodných dokumentů rozličného charakteru, které mají být případně dále využívány jednotlivými žadateli v rámci jejich činnosti. V tomto směru žalobce tohoto zákona doslova zneužívá k získávání podkladů následně sloužících jeho podnikatelským aktivitám, přičemž mnohdy jde o podklady, které by z velké části měl mít sám k dispozici.

Přípisem ze dne 7.5.2007 žalobce navrhl, aby soud žaloby vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Ca 88/2007 a sp. zn. 159/2007 spojil ke společnému řízení. Soud tomuto návrhu žalobce vyhověl a samostatné žaloby spojil ke společnému projednání a rozhodnutí dle ust. § 39 odst. 1 s.ř.s., neboť spolu skutkově souvisí.

Soud přezkoumal napadená rozhodnutí, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Soud ve věci samé rozhodl bez nařízení jednání a to pro nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, neboť žalovaní i ministr podstatně porušili ustanovení o řízení mající za následek nesrozumitelnost a nedostatek důvodů těchto rozhodnutí. Z uvedeného důvodu soud přistoupil ke zrušení napadených rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Ze správního spisu zjistil soud pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:

Přípisem ze dne 16.10.2006 podal žalobce na Velvyslanectví ČR ve Vietnamu žádost o poskytnutí informací podle zákona o informacích, kterou požadoval sdělit:

- 1) celkový počet žádostí o víza nad 90 dní podaných žadateli na Velvyslanectví ČR v Hanoji v měsíci srpnu 2006;
- 2) celkový počet žádostí o víza nad 90 dní podaných žadateli na Velvyslanectví ČR v Hanoji v měsíci srpnu 2006, ke kterým zastupitelský úřad uplatnil stanovisko doporučující žadateli vízum neudělit;
- 3) číslo jednací a datum podání každé žádosti o vízum nad 90 dnů podané žadatelem na Velvyslanectví ČR v Hanoji v měsíci srpnu 2006, ke které zastupitelský úřad uplatnil stanovisko doporučující žadateli vízum neudělit z důvodu, že k žádosti nebyl přiložen doklad o cestovním zdravotním pojištění s uvedením, zda byl takový žadatel právně zastoupen žalobcem.

Přípisem ze dne 31.10. 2006 sdělilo Velvyslanectví ČR ve Vietnamu žalobci na základě jeho žádosti informaci k bodu 1) žádosti a k bodu 2) a 3) informace odmítlo poskytnout s odvoláním na ustanovení § 2 odst. 4 zákona o informacích.

Přípisem ze dne 16. 11. 2006 podal žalobce stížnost na postup Velvyslanectví ČR v Hanoji s odůvodněním, že sdělení není rozhodnutím o odmítnutí žádosti a nespĺňuje náležitosti rozhodnutí podle správního řádu, na který odkazuje § 20 odst. 4 písm. a) zákona o informacích.

Dne 27.11.2006 bylo vydáno Velvyslanectvím ČR v Hanoji „rozhodnutí o stížnosti“ č.j.: 10 946/2006, dle něhož se žalobci v plném rozsahu vyhovuje a platnost rozhodnutí ze dne 31.10.2006 se ruší.

Dne 30.11. 2006 vydalo Velvyslanectví ČR v Hanoji pod č.j.: 10 034/2006 „rozhodnutí o odmítnutí části žádosti“, jímž byla žádost žalobce o poskytnutí informace částečně odmítnuta.

Proti rozhodnutí ze dne 30. 11. 2006 podal žalobce přípisem ze dne 18.1.2007 odvolání s odůvodněním, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zákonem, a proto žádá, aby byly poskytnuty informace požadované v bodu 2 a 3 žádosti ze dne 16.10.2006, a pokud tak neučiní orgán I. stupně, aby tento nezákonný postup zhojil nadřízený orgán.

Rozhodnutím č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007 ze dne 8.2.2007 žalovaný odvolání žalobce zamítl jako opožděné.

Přípisem ze dne 27.2.2007 podal žalobce podnět k přezkumnému řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgán vůbec neuvedl důvod, pro který shledal odvolání opožděné, ačkoliv odvolání bylo podáno včas.

Podáním ze dne 16.3.2007 žalobce doplnil podnět k zahájení přezkumného řízení, v němž mj. uvedl, že rozhodnutí odvolacího orgánu je nepřezkoumatelné a nezákonné. Nepřezkoumatelné je proto, že správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl proč považuje odvolání žalobce za opožděné; nezákonné pak proto, že odvolání bylo podáno řádně a včas.

Dne 5. dubna 2007 bylo vydáno „rozhodnutí odvolacího správního orgánu o podnětu k přezkumnému řízení“, jímž bylo změněno rozhodnutí ministerstva č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007 ze dne 8.2.2007. Dle rozhodnutí se mění pouze v odůvodnění zamítavého stanoviska a to tak, že odvolání se nezamítá pro opožděnost, ale pro věcnou neodůvodněnost. Ve stručném odůvodnění ministr uvedl, že po opětovném prověření bylo zjištěno, že odvolání ze dne 18.1.2007 bylo podáno ve lhůtě, žádost ze dne 16.10.2006 však byla vyřízena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o informacích. Závěrem je uvedeno poučení, že proti rozhodnutí se nelze odvolat s poukazem na § 82 odst. 1 věta druhá správního řádu a nečitelný podpis.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Není sporné (a vyplývá to i z obsahu správního spisu), že žalobce žádosti ze dne 16.10.2006 požádal o poskytnutí informací podle zákona o informacích, o niž správní orgán I.

stupně rozhodl dne 30.11.2006 tak, že se žádost žalobce o poskytnutí informací částečně odmítá, a to při posuzování bodů 2 a 3 žádosti, kdy správní orgán vycházel z ust. § 2 odst. 4 zákona o informacích s tím, že povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory povinného subjektu.

Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí odvolací orgán rozhodnutím ze dne 8.2.2007 (č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007) posoudil jako opožděné, přitom však neuvedl důvody, které ho k takovému závěru vedly, ačkoliv lze ze správního spisu konstatovat, že odvolání bylo podáno včas, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8.1.2007 a odvolání proti němu bylo podáno na poště dne 18.1.2007, tedy v zákonné lhůtě pro podání odvolání.

Proti rozhodnutí ze dne 8.2.2007 (č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007) podal žalobce nejen žalobu (vedenou u tohoto soudu pod sp. zn. 10 Ca 88/2007), ale dne 27.2.2007 i podnět k přezkumnému řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.

Dne 5.4.2007 bylo rozhodnutím ministra změněno rozhodnutí ministerstva s tím, že se mění pouze v odůvodnění zamítavého stanoviska a to tak, že odvolání se nezamítá pro opožděnost, ale pro věcnou neodůvodněnost. V odůvodnění ministr uvedl, že odvolání žalobce ze dne 18.1.2007 bylo podáno ve lhůtě, avšak žádost žalobce ze dne 16.10.2006 byla vyřízena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o informacích, tj. informace o počtu žádosti byla poskytnuta a dotaz na názory byl zamítnut v souladu s ustanoveními § 2 odst. 4 zákona o informacích; v rozhodnutí absentuje označení úřední osoby, která jej vydala, jménem a příjmením či služebním číslem. Z obsahu rozhodnutí je pouze zřejmé, že jej podepsala neidentifikovatelná osoba v zastoupení ministra.

Zákon o informacích stanoví postup povinného subjektu, pokud žádosti o poskytnutí informací, byť zčásti, nevyhoví (§15), rovněž stanoví postup je-li proti takovému rozhodnutí podáno odvolání (§16) nebo je-li podána stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (§16a).

Dle ust. § 20 odst. 4 tohoto zákona pokud tento zákon n ustanoví jinak, použijí se při postupu podle tohoto zákona pro rozhodnutí o odmítnutí žádosti, pro odvolací řízení a v řízení o stížnosti pro počítání lhůt, doručování a náklady řízení ustanovení správního řádu; dále se při postupu podle tohoto zákona použijí ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178; v ostatním se správní řád nepoužije.

Dle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.

Dle odst. 2 tohoto ustanovení ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právními osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Dle odst. 3 tohoto ustanovení se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Z výše citovaného zákonného ustanovení tedy vyplývá, že nepostačuje, aby správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis podkladů pro rozhodnutí. Je třeba, aby uvedl jakým způsobem tyto podklady hodnotil, jaký jim přikládal význam a proč tak činil. Správní orgán musí v odůvodnění dále uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodovanou věc aplikoval a na jejíž základě rozhodnutí vydával. V odůvodnění správního rozhodnutí musí správní orgán rovněž uvést, jakým způsobem se vypořádával s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Dle ust. § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí. Dle odst. 2 tohoto ustanovení se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvedou jména a příjmení všech účastníků.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 8.2.2007 (č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007), správní orgán posoudil odvolání žalobce jako opožděné, aniž by uvedl z jakých skutečností přitom vycházel, jak jím zjištěné skutečnosti posoudil, jakými úvahami byl přitom veden. Takové rozhodnutí, tedy rozhodnutí, v němž zcela absentují skutečnosti, které by mohly být oporou pro závěr přijatý správním orgánem, stejně jako absence jejich posouzení, je zcela nepřezkoumatelná, a proto muselo být soudem zrušeno; nadto soud uvádí, že rozhodnutí ze dne 8.2.2007, které bylo soudu předloženo správním orgánem, není opatřeno ani otiskem úředního razítka.

Rozhodnutí ministra ze dne 5.4.2007 (č.j.: 100000/59-2007-RVI) rovněž neobsahuje náležitosti dané výše citovanými ustanoveními správního řádu, když ve výroku rozhodnutí není uvedeno právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno a stejně jako u napadeného rozhodnutí ze dne 8. 2. 2007 chybí uvedení skutečností, z nichž správní orgán vycházel a jak jím zjištěné skutečnosti posoudil, jakými úvahami byl přitom veden. Odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí nemůže obstát, když neobsahuje přezkoumatelnou úvahu, která vedla k vydání napadeného rozhodnutí. Za takovou úvahu nelze považovat toliko obecné odůvodnění, které není v daném případě dostatečně konkretizováno na danou věc. Napadené rozhodnutí ze dne 5.4.2007 nesplňuje ani náležitosti písemného vyhotovení rozhodnutí, když v něm není uvedeno označení úřední osoby, která jej vydala, jménem a příjmením či služebním číslem a z obsahu rozhodnutí je pouze zřejmé, že jej podepsala neidentifikovatelná osoba v zastoupení ministra zahraničních věcí.

Soud konstatuje, že obě napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů pro rozhodnutí, proto soud přistoupil k jejich zrušení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., když k napadenému rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 8.2.2007 uvedeným pod č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007 soud uvádí, že rozhodnutí postrádá náležitosti stanovené správním řádem v ust. § 68 a § 69 a stejně tak tyto

zákonem stanovené náležitosti postrádá rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 5.4.2007 uvedeným pod č.j.: 100000/59-2007-RVI.

V dalším řízení správní orgány při svém rozhodování budou důsledně vycházet z ustanovení správního řádu a aplikace právních předpisů způsobem tak, jak byl soudem výše popsán.

Pro úplnost soud dále uvádí, že žalobce se dovolával podnětem k přezkumnému řízení ze dne 27. 2. 2007 vydání rozhodnutí v rámci přezkumného řízení.

Dle ust. § 97 odst. 2 správního řádu rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v I. stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne právní moci rozhodnutí ve věci. Probíhá-li přezkumné řízení, správní orgán je usnesením zastaví. Usnesení se pouze poznamená do spisu.

Z uvedeného vyplývá, že přezkumné řízení, jakožto řízení vedené z moci úřední, je řízením zásadně dvouinstančním, a proti rozhodnutí v přezkumném řízení je tedy možné podat odvolání, resp. rozklad, pokud to zákon nevyklučuje (§ 97 odst. 1 správního řádu). Je tak zřejmé, že správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 5.4.2007 uvedeném pod č.j.: 100000/59-2007-RVI pochybil, když v poučení uvedl, že se proti jeho rozhodnutí nelze odvolat, přitom však původní rozhodnutí odvolacího správního orgánu ze dne 8.2.2007 uvedeným pod č.j.: 100000/15-2007-RVI/2007 ve výroku změnil.

Rovněž soud uvádí, že žalovaný se mylně domnívá, že po nabytí účinnosti zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, ve znění pozdějších předpisů, ztratila ministerstva vlastní právní subjektivitu, stala se organizační složkou státu a veškeré úkony tedy činí jménem státu, a proto nemůže být Ministerstvo zahraničních věcí v dané věci žalovanou osobou. Takový výklad žalovaného je možný jen v občanském soudním řízení, kdy ve vztahu ke státu se v ustanovení § 79 odst. 1 věte druhé o. s. ř. uvádí, že jeho označení jako účastníka řízení obsahuje "označení státu a příslušného státního orgánu, který za stát před soudem vystupuje".

Jinak je tomu však v soudním řízení správním. Dle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o "žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud je jim svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán"). V tomto vymezení se objevuje pojem "orgány výkonné moci", který má souhrnně postihnout v souladu s třetí hlavou Ústavy ČR orgány moci výkonné, jimiž jsou prezident republiky, vláda, ministerstva a jiné správní úřady a ústřední a místní státní zastupitelství. Obdobně se s tímto pojmem setkáváme v zákoně o správním řízení, a to v tomto znění: "Tento zákon upravuje postup orgánů moci výkonné, orgánů územních samosprávných celků a jiných orgánů, právnických a fyzických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti veřejné správy (dále jen "správní orgán)". S výše uvedeným souvisí ustanovení § 33 odst. 1, 2 a 3 s.ř.s., kde se stanoví, že účastníky jsou navrhovatel (žalobce) a odpůrce (žalovaný) nebo ti, o nichž to stanoví tento zákon; odpůrcem (žalovaným) je ten, o němž to stanoví zákon. Způsobilost být účastníkem řízení má ten, kdo má způsobilost mít práva a povinnosti, a správní orgán; jinak i ten, komu ji zákon přiznává. Účastník je způsobilý samostatně činit v řízení úkony (dále jen "procesní způsobilost"), jen jestliže má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Procesní způsobilost má i správní orgán a také ten, kdo je podle zákona oprávněn podat návrh. Po shora uvedeném tak soud závěrem konstatuje, že Ministerstvo zahraničních věcí je řádným účastníkem řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má žalobce, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.

Těmto nákladům odpovídá částka zahrnující dva zaplacené soudní poplatky, každý ve výši 2.000,- Kč dle z.č. 549/1991, o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů; vzhledem k tomu, že žalobci další náklady řízení nevznikly, soud proto přiznal žalobci náhradu nákladů řízení v celkové výši 4.000,- Kč.